

Előfizetési árak:

están vagy házhos küldve:
 Egész évre. 20.— kor.
 Félévre. . 10.— kor.
 Negyedévre 5.— kor.
 Egy hónapra 1.70 kor
 Egyes szám ára 8 fill.

DEBRECZENI ELLENŐR

A SZABADELVÜPÁRT KÖZLÖNYE

Hirdetések díja:

Egy □ cm. területenként 8 fillér.
 Nyiltér és magánérdekű közlemények soronként 40 fillér.

Megjelenik minden nap, az ünnepek és vasárnapok kivételével.

Szerkesztőség: Kossuth-utca 13.
 Ide küldendők a lap szellemi részét illető közlemények.

Főszerkesztő: **Koncz Ákos.**

Felolvasó szerkesztő:

Dr. Orbán József.

Kiadóhivatal: Kossuth-utca 13.

Előfizetés, hirdetés és magánérdekű közlemények felvétele.

A német-angol egyezmény.

Debreczen, okt. 26.

(o.) A megcsontosodott filiszter, kinek homályos és szűk látkörébe az emberiség általános érdekeinek fény-sugara soha bele nem villámlik, külügyeket, melyek őt közvetlenül nem érdeklik, rendesen ezzel az ismert, lapos mondással intéz el: „a dolog így messziről nézve nagyon — távolfekvőnek látszik.”

A kínai kérdéssel azonban huzamos időre oly könnyen senki sem végezhet; ha most a távolban folyik is az le, idővel mindenkit nagyon közletről érinthet Európában is és a főképen érdekelt hatalmak iparkodnak is a legbuzgóbban, hogy lehetőleg erősen felvértezzék magukat a bajos következmények ellen. Ilyen fáradozás érvényesül abban a már közzétett, négy pontot magában foglaló egyezményben, melyet Bülow gróf, az új német birodalmi kancellár kötött Nagy-Britanniával.

A dícséret és gáncs által, melyet a világsajtóban erre az egyezségre egyenlő elfogultsággal reákennek, meg nem tévesztve, reánk nézve ama diplomáciai okirat nem

jelent egyebet, mint hogy Németország és Angolország az eddigi tapasztalatokból kiismerték, hogy megfelelő óvatosság mellett nem szabad tovább is azzal számolni, hogy a továbbfonódó bonyodalmak minden állásában helyreállítani, vagy épen szilárdan fentartani lehessen az összes érdekelt hatalmak egyetértését. Németország és Anglia tehát minden körülmények közt kölcsönösen fedezni akarják egymást, hogy a döntés nehéz pillanatában ne legyenek elszigetelve és így erősebb befolyást nyerjenek.

Az egyezés négy pontja valóban elég ártatlan. Németország és Anglia a „nyitott ajtó” kereskedelmi politikáját akarja megtartani minden hatalom részére, Kína területi állását kissebbíteni nem akarja, minden annexiótól tartózkodni akar mindaddig, míg más államok már előre nem annektáltak és felszólítja a Kinában jelenleg operáló valamennyi többi államot, hogy csatlakozzanak az egyezményhez.

Ezalatt azonban Oroszország, talán még több más kormány is, ellene van az első pontnak, a másodikhoz már nem csatlakozhatik feltétlenül, miután a Mandzsuriát

elfoglalta, a mit persze nem enged annexiónak tartani, hanem csak az okosság rendszabályának a jövő tárgyalásokra nézve, melyeket illetőleg kézi zálogot akarna birni és kihasználni; ezzel azonban a harmadik pontra vonatkozólag, melyet Eszak-Amerika már is veszedelmesnek jelölt volna meg, aggasztó előzékenységet tanusított.

Könnnyen meg lehet tehát itélni, hogy mint állunk itt a negyedik ponttal, a hatalmak egyetértésével. Huszonnégy órára — hosszabb időre persze soha, — mindig könnyen helyre lehetett azt állítani, mint a barátságos válaszok Bülow és Delcassé körözvényeire bizonyították. De mindig csak látszólag: mert Amerika, Oroszország és Japán nem vonták vissza azt a már rég kijelentett elhatározásukat, hogy általuk alkalmasnak tartott körülmények közt csapatáikat visszarendelik a közös akeziótól.

És ekkor még közeli béketárgyalásról beszélnek. Nem újabb aggasztó képzelődés-e ez? Mert ha a hatalmak egymás közt mindenben teljesen egyetérténeken is — Kinával mégsem köthetnek békét Kína nélkül. Amde a kínai biro-

TÁRCZA.

Quantum satis.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti tárczája. —
 Írta: ifj. Rácz Lajos.

Ott álldogáltunk az ős kollégium kapuja előtt. Valamelyik tanárunk prelegálását vártuk. Hideg, metsző szél fujt. De mi, gondtalan jogásznépség, vígan voltunk. Pattogott az élez, egymást érték a szójátékok; nyomokban harsogó kacaj. Csipkelődések, hecczelések. Mindenik ujját akart mondani, tultenni a többieknek.

— Hej, fiúk! Mi különbség a toronyóra meg a kés közt?

Nagy hallgatás. Majd faggatózások: no, mi?!

— Ejh, hát az, hogy a toronyóra késik, a kés nem toronyórázik...

— Na, hisz ez oly régi, mint a Gyuri ezilindere! — kiáltja közbe egy ujon jött, — hanem ezt hallgassátok csak.

Körülveszik. Nógatják. Valami jóízű tréfába kezd. De alig szól pár szót, rekedt kiáltás hallik! Quantum satis, kezét csókolom, quantum satis!

Ódanézünk. Züllött esayargó. Kihasadt ujjú piszkos fekete kabátja alatt rongyos ing, a nyakánál szétnyilva, vékony vászonnadrágja alja czafatos; tépett szalmakalap a fején, cipőjéből oldalt jókora darab leszakadva...

Arca kékfoltos, duzzadt, szeme vére-eres, zavaros. Szakállá összeacsapva bajuszával. És arczáról, mely időnkint deliriosus mosolyba fitorodik, mégis első tekintetre meg lehet látni, hogy valaha intelligens ember volt.

— Quantum satis! Nemes ifjúk, én, aki nyolcz gimnáziumot végezvén, igaz, maturán elbukván, azonban tanítóságot bevégeztem, voltam tanító ur, vagyok tekintetes ur, igazán ur, quantum satis! Szerencsétlen, szerencsétlen én!.. — És veri a mellét, hogy a vékony piszkos szalonkabát majd leszakad róla.

— Bementem az imént a konviktusra, én, mondom, mint tanuló deák, de nem engedtek be, kizavartak engemet, aki nyolcz gimnáziumot... quantum satis, kérem!

A szél egyre metszőbben fuj. Önkéntelen föltűrjük felöltőnk gallérját. A csavargó összerázkódik, mint a kit vipera mar meg. Födetlen nyakán kidagad az ér. Aztán beszél, hadar tovább összefüggéstelenül. Iskoláról, papról, uri életről, égről, földről, királyról, istenről, magáról, kiválóságról mindenekfelett...

Mintha gyötrő lázalomképek rohannának el szemem előtt.

Megborzong minden idegem. Bánt az undorító pálinkabüz is, mely róla árad.

Elszállt már a féktelen jókedv, mely az imént még tréfára ingerelt bennünket. Elkomorulva állunk valamenyen. A csavargó is észreveszi ezt. Valami bolondos latin mondást citál rá. Fintorgat hozzá. Elmondja ötször-hatszor. „Ugy, mondom, ugy! quantum satis, hehehe, quantum satis...!”

— De mit akar itten, szól — valamelyik kedvetlenül.

Erre pözba vágja magát újra, szónokol, majd mutatja a cipőjét.

— Egy kis nyomorult cipőre akarok szert tenni. Szétrongyolott; meg valami dühös kutya is megharapott, mert hozzárugtam. Letépett a cipőmből, a lábom is véres, nézék, itt vagyok, én, a ki nyolcz gimnázium-

mot... quantum satis... Kegyelmesen adjanak jutalmat!

Tárczánkért nyulunk. Azt sugja valaki: Ne adjatok neki, az Isten áldjon benneteket, látjátok, milyen részeg; viszi pálinkáért, a mit adtok. Ne öljétek...!

De másképp nem lehet szabadulni tőle. Rimánkodik, dícsékszik, alázkodik és tanácsokat oszt. És dül róla a rettentő pálinkabüz. Visszariasztó a göresös nevetése, arczának rángatózó mosolya.

Adunk neki. Zavaros szeme föl villan ahogy pénzt lát. Keze megrándul, nyaka előregöbörül. Szinte látni, hogy szeretné ki- kapni a tárczát kezünkből mindenestül és rohanni vele koresmába.

Zsebbe vágja az alamizsnát; újra szónokol:

— Van még nagy lélek, óh vannak nagy szívek a kollégium szent fala előtt, nemes ifjúk, babérkoronát fonok fejkre, éljen, éljen, én mondom ezt, hirdetvén szerte a nagy világ minden részeinek, én, aki nyolcz gimnáziumot végzék, hehehe, én, aki... hehe... quantum satis... hehehe... kezüket csókolom... quantum satis...

Nem szólt egyikünk sem. Csöndesen indultunk fel. A kapuból még láttam, hogyan dülöng tovább, hadonázva, kiabálva. Kigombolódott kabátját lengette a fagyos szél, a kalapot lesodorta fejéről s a földön görgette messze. Ordítva iramodott a csavargó utánna; megbotlott, végigzuhant a kövezeten...

Elgondolkozva ültem fönt a teremben. Fogalmam sincs, miről prelegálhattott tanárunk. En csak az arczokat vizsgáltam sorban. Láttam, gondolatokba mélyedt az egyik, az undorodás bántja még a másikat. Volt,

dalom, dacára a sok szelidséget hirdető levélnek, melyeket a kínai császár intéz minden uralkodóhoz, mind kevesebb békés kilátást nyújt. És ez könnyen érthető. Amint nagy fáradságba kerül egy terjedelmes és nehéz tömeget mozgásba hozni, azután pedig még sokkal nagyobb fáradságba a megmozdult tömeget nyugságba hozni, ép úgy, miután egyszer sikerült Kinában, a 400 milliós birodalomban, mindent össze-vissza zavarni, nem sikerülhet könnyen a viharos áramlatokat megállítani.

Ez már is rettentő módon világosan mutatkozik. Mig ott, hol az európai csapatok jelen vannak, a kínaiak alattomosan meglapulnak és idegen gyűlöletüket elrejtik, déli Kinában a néplázadás mind hatalmasabban földagad és az uralkodó dinasztia elűzésével fenyeget az esetre, ha a kínai császári udvar megaláztatásokat tűrne.

Ezért külügyeink vezetősége iránt — és miniszterelnökünk is törvényes befolyási körén belül bizonynyal latba vetette legbuzgóbb fáradozását, — annál hálásabbaknak kell lennünk, annál bősegebb elismerésünket kell lerónunk, hogy közreműködésünknek Ázsiában teljes körületekintéssel és okossággal nem tűzött további ezélt, mint állandó egyetértésben legszorosabb szövetségeseinkkel annak a nemzetközi köteletségnek a teljesítését, melyet nekünk, mint nagyhatalomnak a népjoggal és az ál-

talános kulturális érdekekkel szemben teljesíteni tartozó kötelességünk.

Az önálló vámterület. Hogy milyen ijedelmet okozott a főváros felemelő határozata Ausztriában, azt legjobban mutatja a Neue Freie Presse, nemzetünknek ez a legdühösebb ellensége. Tegnap számában mindenképen kicsinyíteni akarja annak fontosságát, demonstrációnak, véletlennek, improvizációnak nevezi azt, de azért még sem tagadja, hogy ezzel az első lökés meg van adva a gazdasági és azután — a politikai szétválásra. Ezzel természetesen azokat akarja a német lap a főváros határozatától elidegeníteni, akik a függetlenségi politikának nem hívei, de a gazdasági függés örökös voltába még sem akarnak megnyugodni. Legjobban fáj a Pressének, hogy kormány-párti képviselők is a határozat mellett szavaztak; ez a körülmény, ugymond, még okvetlenül fölvilágosításra szorul. A legérdekesebb, hogy a bécsi lap már az által is átlukasztva látja a vám- és kereskedelmi szövetséget, hogy a főváros elhatározta, hogy szükségleteit csak magyar iparosoknál fedezi. A Presse tehát úgy értelmezi a szövetséget, hogy az az osztrák iparnak monopóliumát jelenti. Az ilyen pretenziókra természetesen a legjobb felelet az olyanféle határozat, mint a milyen a fővárosé.

Kézügyesítő oktatás.

Debreczen, október 26.

(K. L.) Napjainkban, amikor az ipari haladás iránt érzett forró óhajítás igazi szálló igévé vált, nem hagyható figyelmen kívül annak a néhány lelkes polgárnak a törekvése, kik a kézügyesítő oktatás érdekében a legodaadóbb és önzetlenebb lelkesedéssel munkálkodnak.

Budapesten, Erdély egyik-másik városában minden évben tartatnak tanfolyamok

a szünidő alatt alkalmas tanerők kiképzése végett, városunkban pedig igazán arra temett és kiváló kézügyességgel bíró tanerők állanak a szép ezél szolgálatára.

Sajátságos, hogy ebben a 60,000 nél több lelket számláló városban a kézügyesítő tanfolyamnak nincs meg a megfelelő számu tanulója, pedig a tanfolyam tanulói semmi tandíjat nem fizetnek és olyan időben oktatattatnak, a mikor más foglalkozás ettől a szép és hasznos dologtól őket vissza nem tartja.

A művelt külföldön egy-egy ilyen tanfolyamnak száz meg száz tanulója van, nemcsak Svédországban, de Angliában, Franciaországban, a németeknél minden nagyobb városban a virágzás legmagasabb fokán állanak az ilyen szerű intézmények, de van is ott fejlett ipar, jó izlés, esin a kiállított ipari munkákban.

Mi folyton panaszkodunk, hogy nincs fejlett iparunk, hogy a magyar ipari termékekben nincs izlés, de ha arról van szó, hogy a gyermek szép érzékét, kézügyességét fejlesszük, akkor esendesen hallgatunk, a lelkes és buzgó munkások törekvését a közügy jégszirtjén pusztulni hagyjuk.

Ha elgondolom: mennyi munkaerő vész el téletlenség miatt a hosszú téli napokon, hogy a mi népünk valódi állati tengő életet folytat az ősz végétől a tavasz nyil-táig — fájdalmas érzés hatja át szívemet, eszembe jut a svájezi nép, a hol a család minden tagja napi állandó munkássággal nagyban hozzájárul a nemzeti vagyonosodáshoz.

A kézügyesség pedig a mi népünkben is megvan, csak fejleszteni és irányítani kell s maga Debreczen város hatósága eddig is érdeklődő szeretettel, anyagi hozzájárulással is támogatja ezt a szép irányu-

aki közönyösen nézett szét, mások arcán már ott játszott a mosoly...

Eltűnődtem. Az is ilyen volt. Intelligens ember. És alább sülyedt az állatnál.

Ez bugott a fülembé szüntelenül.

És fölszakadt előttem az a hazug fátyol, mely elfődi előlünk a valóságot, melyen át társadalmunkat, korunkat hamis színben, megszépítve, megjobbitvalátjuk.

És láttam a bűnöknek vad tombolását, a kiáltó rémséges nyomort, azt, hogy társadalmunk beteg, testén irtózatoss sebek vannak. Láttam az elzüllöttet, lesülyedteket százait, ezreit... A p u s z t u l á s n a k diadalme netét!

Istenem! Oly sokan vannak már is, mennyien lesznek még ezután...?!
Az utczáról zaj hallatszott föl. Rendőrök kísérték be a részeg esavargót; azt ordította folyton q u a n t u m s a t i s!

Megborzongtam. Ez talán a felelet?!

A közvetítő.

— Vigjáték 2 felvonásban. —

Irta: Vándor.

S z e m é l y e k :

Csukási Muki.
Balázs Lajos, barátja.
Farkas Rozália.
Margit, az unokahuga.
Egy ur.
Egy hölgy.
Cselédseg.

I. Felvonás.

(Csukási Muki dolgozószobájában. Férfias butorok.)

Muki (Íróasztala mellett ül s fenhangan evelet olvas): ... és minden ellenünk van, nem találkozhattunk! Oh mily boldogság volna el-

menni valahová messze, messze a hol csak egymásért és egymásnak élhetnénk (felneáz a levélből). Ugy, ugy! Milyen szépen hangzik — egymásért és egymásnak! (tovább olvas): *Nem tudom, bele fog-e egyezni a papa, azt szokta mondani, az én lányom kezével negyvenezer forintot adok, de magam akarom megvásárolgatni a kéréjét* (felüti a fejét). Hm és két keze van a szentemnek! Nyolczvenezer pengő nem megvetendő summácska! (olvas) ... s úgy félek tőle, hogy elutasít téged, pedig én tudom, belehalnék. Egyszer láttalak — tudod, akkor a lóversenyen — de érzem, hogy nem tudnék nélkülélni! Pá! Hirtelen kell befejezni leveletem. mert vendégek jöttek. Milliósor csókol a te sűríg hű *Tubiczád.*

Muki (leteszi a levelet, elgondolkozva): Hát az különös is! Mindössze kétszer találkoztunk s mégis úgy vagyunk egymással, mint a legrégebb ismerősök. Először a lóversenyen pillantottam meg s nem került alkalom, hogy vele megismerkedhessem. Pedig micsoda leány! (elragadtatással): A szeme, a szájaeskája, az a rózsás két arca! Biz isten meg tudnék érte bolondulni! — Levelet akartam neki írni, de utamba volt az a vén sárkány nénje, még észre veszi! Szerencsére akkor helyeztek ide egy megyei hivatalnokot, Balázs Lajost, aki régi ismerőse volt a familiának s minden napos volt a házban. Mégis csak szerencsés kópé vagy te Muki! — Arra biztam a szerelmes leveleimet (páthosszal): Az Isten áldjon meg érte, te hű barát! Neki köszönhetem, hogy Margit, az én kis Margitkám szeret. Ennek a derék fiúnak a közvetítésével leveleztünk egymással, persze óvatosan. Nem volt szabad a nevéen se szólítani. Ugy szólítottuk egymást a levélben Galambocskám — ez ő volt, meg kis majnom — ez én voltam. Micsoda idyl, mekkora boldog-

ság s ha hozzá vesszük azt a tekintélyes summácskát, a mit a hozomány képvisel — egyszerűen kolosszális! (Csönget.)

I n a s (belép): Parancsol.

M u k i: Add ide a friss lapokat!

I n a s (Ujságot ad elő aztán el.)

M u k i (kezebe veszi a lapot): Igen akkor jobban fog telelni mindenre. Három lapot tartok, minden este ott leszünk a színházban (szórakozottan forgatja a lapot). A mi nevünk is talán már nemokára belekerül a Hymen rovatba! (Megakad a szeme egy újdonságon, idegesen kezdi olvasni.) De mi ez? Balázs Lajos megyei tisztviselő eljegyezte Farkas Ferencz városunk ismert ügyvédjének kedves leányát. (A fejéhez kap, indulatosan.) Nem, ez nem lehet, hiszen csak egy órával ezelőtt írta ezt a levelet. Mi történhetett? Itt tenni kell valamit, de mit, mit. (Hirtelen valami eszmétől megkapva az asztalhoz ül és írni kezd, miután befejezi.) Igy ni, ez az egyedüli megoldás! (Borítékba teszi. Kívül kopogtatnak.)

M u k i: Szabad.

B a l á z s Lajos (belép).

M u k i (félre): Tegyük úgy, mintha nem tudnánk semmit! (Fenn.) Szervusz, Lajos!

B a l á z s: (Az íróasztal mellé huzza a a székét és ráül).

M u k i: Epen most olvastam a Margit levelét. (Nyomatékosan.) Milyen jó barát is vagy te, Lajos!

B a l á z s: Kérlek, a pajtásaimért mindenre kész vagyok.

M u k i (félre): Oh a kigyó! (Fenn.) Nem leszek terhedre, ha kérlek valamire? Elmégy ma Farkasékhoz?

B a l á z s: Estélyre vagyok meghiva.

M u k i: Elvinnél egy levelet Margitnak?

B a l á z s: Kérlek, ezer örömmel.

törekvést s hisszük, hogy ha népünk érdeklődése az eddigénél fokozottabb mérvű volna, ez az érdeklődés és anyagi támogatás is fokozódnék.

Kimondhatatlan nagy erkölcsi haszna volna ezen tanfolyam felvirágzásának, mert a munkára való helyes irányu nevelésnél nem lehet egy nemzet életében nagyobb haszon.

Egyik jeles pedagógusunk, kinek a nemzeti és magyar irányu nevelés terén el-évülhetlen érdemei vannak: Láng Mihály, nem kimélt fáradságot és költséget s összegyűjtötte a magyar gyermek közügyességi munkáit a haza különböző részeiben s ez a gyűjtemény a legérdekesebb és leghangosabb hirdetője annak, hogy a magyar gyermek szeret furni, faragni, építeni s találékony-sága páratlan. izlése nemes.

A debreczeni közügyesítő tanfolyam újra megnyitott, az azt munkáló és vezető egyesület néhány lelkes tagja, az a kis csapat, élén Szántó Sámuellel, újabban ezélul tűzte ki alkalmas és központi fekvésű helyiség kibérlését, hogy ezzel is elősegítse a szép ezélt. A társadalom — kérve-kérjük — méltassa ezt a törekvést, nem kér ez az egyesület egyebet, mint jóakaró érdeklődést, a mely nélkül nemes ezélokot megvalósítani lehetetlen.

Tanügyi férfiak, iparosok, támogassátok ezt a törekvést, mert közügyesség nélkül nincs és nem lehet haladó nemzeti ipar, nem fejlődhetik a jó izlés s a nemes munka és az arravaló nevelés, ha azt akarjuk, hogy ezen a földön mienk legyen a vezető szerep: a magyarnak becsületbeli, önmaga iránt való elengedhetetlen kötelessége.

A kínai háboru.

— Expressz tudósítás. —

Budapest, október 25.

Oroszország magatartása a német-angol egyezséggel szemben áll az érdeklődés középpontjában. Micsoda fontosságot tulajdonítanak ugy Londonban, mint Berlinben a pétervári kormány elhatározásának, ez kitűnik az orosz politika iránt tanusított előzékenységből. Ez annyira megy, hogy kiveszi az egyezés hatásközéből Oroszországnak a mandzsuri vasutak biztosítására szolgáló intézkedéseit. Az orosz kormány nyilatkozatának késlekedését különben azzal magyarázzák, hogy a csár és külügyminisztere a fővárostól távol, Jaltában van, a mi megnehezíti a diplomáciai érintkezést a külföldi kormányokkal. Berlinben hiszik, hogy Oroszország sem fog nehézségeket csinálni, miután valószínű, hogy a csár ismerte az angol-német egyezés alapelveit már annak megkötése előtt.

Ezzel a felfogással ellenkezik az orosz sajtó heves támadása az egyezés ellen. A pétervári és moszkvai lapok nyíltan Oroszország ellen irányzott sakkhuzásnak mondják azt és azzal fenyegetőznek, hogy az oroszok azért sem fognak lemondani Mandzsuriáról. Az a körülmény, hogy Lambsdorff gróf külügyminiszterrel egyidejűleg a pétervári kínai követ is Jaltában időzik, többfelé azt a gyanút kelti föl, mintha az orosz kormány az iránt egyezkednék Kinával, hogy ez mondjon le Mandzsuriáról. Erre utal a Kölnische Zeitung egy megjegyzése is, a mely szerint Oroszország épen most azon mesterkedik, hogy valami tetszetős formát találjon Mandzsuria annektálására.

A Daily Mail című londoni ujság pedig azokat a föltételeket is közli, a melyekről Oroszország Kinával alkudozik. Ezek a következők: 1. egyetlen kínai katonára sem marad Mandzsuriában; 2. az ország egész kormányzata orosz felügyelet alatt marad mindaddig, a míg Oroszország ezt szükségesnek itéli; 3. Oroszország annyi katonát

tarthat Mandzsuriában, a mennyit akar, mindaddig, a míg Kína föltétlen biztosítékot nem nyújt a hadikárpótlás megfizetéséről és amíg Oroszország meg nem bizonyosodik arról, hogy a közelmúlt zavargásai nem fognak ismétlődni; 4. a kínai erősségeket lerombolják és az oroszok építenek várakat ott, a hol ezt szükségesnek tartják. Ha idézett laptársunk értesülése hiteles, akkor ez egyértelmű Mandzsuriáról annektálásával és az angol-német egyezés kijátszásával Oroszország részéről.

Az angol-német egyezségről Vilmos német császár tegnapi barmeni beszédében így nyilatkozott: Hogy mindenkor első célom és leghathatósabb törekvésem, hogy népem és annak munkás részei számára a békét lehetőleg fentartsam, ennek, azt hiszem, csak néhány nap előtt is bizonyosságot adtam. A mienken kívül leghatalmasabb germán állammal létrejött megegyezés, remélem, a messze jövőbe kihatólag biztosítani fogja a nyílt világpiacra a két népnek a közös törekvést barátságos versenyben és élesség nélkül.

A szürke cilinder.

Alázatos hajlongással lépett ki Balánffy Tihamér fiatal nagyságos ur szobájából egy szürke cilinderes ur.

Balánffy kikisérte a lépcsőzetig s mikor eltűnt előle, előkiáltá inasát:

— Samu!

— Parancs!

— Láttad azt a szürke cilinderes urat, ki most volt hozzám?

— Igenis!

— Hát ezentul semmiféle szürke cilinderes urat nem akarok fogadni! Értetted? Ha valamelyik keres, utasítsd el és ha erőszakoskodik, dobd le a lépcsőn.

— Igenis, nagyságos ur!

Az a szürke cilinderes ur, ki oly korán megzavarta Balánffy nagyságos ur nyugalmát, nem is valami kellemes dologban járt.

Háromezer forinttal volt adósa Balánffy, melyet három havi váltólejáratra vett fel.

Arról sem a szürke cilinderes ur, sem Balánffy nem tehetnek, hogy az idő oly gyorsan elrepül.

Szobájában aggasztó gondok terhétől leverten jár fel s alá. Tűnődik, hogy miképen lehetne a közte és a szürke cilinderes ur között létező ellentétet kiegyenlíteni.

— Nem vár tovább, azt mondta! Ha nem fizetek, nyilvánosságra hozza a dolgot!

Hirtelen jó ötlete támad. Ott van a nábobnak híresztelt agglegény nagybátyja. Irni fog neki. Potom háromezer forintért csak nem fogja megengedni az ősi családi név beszenyvezését.

Meg is írta neki a következő levelet:

„Kedves Urambátyám!

Mulhatatlanul szükségem van háromezer forintra. Becsületbeli tartozás. Ha pár nap alatt itt nem lesz, a fényes családi név beszenyveződik. Intézkedjék, kedves Nagybátyám minél előbb! Szerető öcsese: Tihamér.*

— Már csakugyan meglátogatom azt a fiut Budapesten. Mi a manót tud csinálni, hogy úgy repül tőle a pénz?

Balánffy Bendeguz, a milliomos agglegény eresztette levegőbe e mondókát, mikor Tihamér öcsese levelét elolvasta.

Annak idejében ő sem volt valami zsugori férfi, sőt — ha hitelt lehet adni a róla keringő híreknek, — egy-egy kiszemelt szép hölgyike édes tekintetért bőven dobálta a pénzt.

Később azonban belátta, hogy minden ostobaság e komisz sárteken. Szerelem, illuzió, édes ábránd illanó füst csak. Nyoma sem marad.

A családi fényre akkor is büszke volt azért, mikor kikerült a szórakozások körforrásából.

Muki (félre): Ha tudnád, mi van benne! Megállj, megfoglak róka a saját háldoban. Ha Margit egy órával ezelőtt irt nekem, ez annak a jele, hogy nem szereti Lajost s csak szarvakat akar rakni a fejére. Ugyan nem megvetendő dolog volna, mint házi barátnak sem, de nekem egészen kell a leány, nem akarnám, hogy ez az akasztó-fárváló zsebelné be a hozományát!

Balázs: Tessék?

Muki: Nem szóltam semmit. (Íróasztaláról felveszi a levelet.) Ez az, tedd zsebre!

Balázs: Ugy?

Muki: Hát átadod?

Balázs: Hogyne, már megyek is. Isten veled. (El.)

Muki (egyedül): Kijátszottam az utolsó kártyát! Ha a leány igazán szeret, mint a hogy a levele mutatja, akkor az éjjel megszökik velem. (Megelégedetten) Pompás fiu vagy Muki, ezt jól kiokoskodtad!

(Függöny.)

II. Felvonás.

(Park. A háttérben csinos épület. Éjjel.)

Muki (egy bokor mellett áll s szivarjának fényénél az óráját nézi): Három perc mulva éjjel. Mindjárt jönnie kell. (A ház felől száraz galy recsegése hallik) Ez ő!

Egy beburkolózott hölgy (suttogva): Te vagy?

Muki (ugyanugy): En! Mennyire vártalak! (megáll.) Nem. Ne menjünk tovább, míg nem adsz egy csókot avval a mézédés szájacskáddal. Öt év óta epedek egy csókodért, egy ölelésedért...

A hölgy: Hiszen még nem is ismerz öt év óta!

Muki: Öt? Ötöt mondtam? Igaz, mindössze félesztendeje láttalak először. De lásd, olyan hosszúnak tűnik fel előttem a

várakozás a te édes, üdvözítő csókod után (többször megesókolja), ah mily boldog vagyok! (Hirtelen.) De most már siessünk, a kapu előtt áll a kosi!

(A ház felől zürzavaros hangok hallatszanak, majd alakok látszanak, elől Balázs, utána Margit, az apja, anyja, hátrább cselédek, kezükben lámpásokkal.)

A hölgy (remegve): Elvesztünk!

(Mikor a társaság odaér, Balázs lámpással Muki arcába világít.)

Muki (bátran): Igen, én vagyok és ez itt (elővontja a remegő hölgyet) a menyasszonyom!

(Hirtelen megpillantja a többiek között Margitot s meglepetve közelg a kendőbe burkolt hölgyhöz s arcába néz): Ah!

(A Balázs karjai közé esik.)

Margit (meglepetve): Hisz ez Rozália néni, meg Lukács ur!

Muki (félre): Jaj nekem! (Rozália a a nyakába borul.)

Rozália (szenvedélyesen): Hisz ugy szeretjük egymást, olyan nagyon, de nagyon!

Muki (savanyuan): Olyan nagyon!

Balázs (diadalmasan): Éljen az új pár!

Valamennyien: Éljen!

Muki (Balázs mellé kerül, sugva): Te gazember! Kinek kézbesítetted azokat a leveleket?

Lajos (szemtelenül): A Rozália nénié, ő válaszolt is rá neked.

Muki (halkan): Mondjad, a Rozália nénié van az a 40.000 forintja?

Balázs (ugyanugy): Neki. Az előbbi férjétől örökölte.

Muki (megnyugodva): Tulajdonképen nem is olyan kellemetlen helyzet! (Fenn): Szabad kérem bájos Rózsácskám! (Karöltve el.)

(Függöny.)

— Még valami bolondot csinál az a fiú!
— morgott magában, mikor utiköpenyét magára öltötte.

Pár óra múlva vonaton ült s utazott Budapest felé szeretett Tihamér öcséséhez.

Samu a folyosón sétálgat esendően fityörészgetve valami operából hallott áriát.

A nagyságos ifjuur még nyugodtan álmodozik, bár a redőnyökön át behatol a meleg-hintő napsugár.

A lépcsőkön magas tetejű szürke csilinderben uriember lépked fel.

Samu rámereszti szeméit s rögtön eszébe jut gazdája parancsolata.

— Itt lakik Balánffy Tihamér ur? kérdi a szürke csilinderes ur.

— Itt lakik, de nem szabad hozzá bemenni!

— Nem-e? És miért?

— Azt én nem tudom!

— No, de nekem csak be lehet mennem hozzá, hiszen én . . .

— Már pedig nem lehet! — jelentette ki Samu az ajtó elé állva.

— Ejh, mit fogok én itt magával diskurálni! . . . Azért is be megyek.

Féltre akarta penderíteni Samut az ajtóból, de az erős karokkal ragadta meg s a vett parancs értelmében úgy legurította a lépcsőn, hogy lába sem érte a földet.

Szürke csilinderét, mely a dulakodás közben a folyosón maradt, utána menesztette.

Pár nap múlva Balánffy Tihamér a következő levelet kapta:

„Öcsém!

Ott voltam nálad, hogy kiegyenlítsem háromezer forint tartozásodat, de inasod nem engedett be hozzád, sőt ledobott a lépcsőn s a tizenkét forintos szürke csilinderemet is használatlan állapotúvá tette.

Ez eset után csak természetesnek találod, hogy ügyeiddel többé nem törődöm!

Nagybátyád:

Balánffy Bendegúz!

— Samu!

— Parancs!

— Mit tettél, te szerencsétlen?

— Semmit, könyörgöm!

— Óh, te ostoba majom! A nagybátyámat ledobtad a lépcsőn!

— É-é-én?

— Igen tegnapelőtt volt itt szürke csilinderben!

— Hát az volt?

— Az ám, te ostoba majom! Örök haragot vettem magamra miattad!

— Hiszen a nagyságos ur parancsolta, hogy semmiféle szürke csilinderes urat se bocsássak hozzá, hanem dobjam le a lépcsőn! . . .

. . . Balánffy Tihamér a haját tépte mérgeiben, míg Samu inas tűnődött el, hogy miért is nevezi őt a gazdája ostoba majomnak, mikor csak a vett parancs értelmében cselekedett!

Vidám diák.

SZINHÁZ.

A b a b a.

Tegnap este a színházba lépve, kellemes meglepetés ért. Nem akartam hinni, inkább álomnak tűnt fel, hogy nem látok üres földszintet. Szép számú közönség gyűlt egybe, hogy megnézze Qrdonneau Maxime kedves s fülbemászó zenéjű operettjét, „A babát”, mely nálunk is olyan kiváló sikert aratott.

A darab kitűnősége, a szerepek elég megfelelő s helyes kiosztása vonzotta főként a közönséget. Élveztük a finom francia zenét. — Az előadás elég jó volt. A czimszerepet Perényi Margit játszotta. Kitűnő szerep, melyben egy színésznő érvényesítheti tehetségét, sokoldalúságát és kedves-

ségét. Ezeket megtaláltuk tegnap este Perényinél s mindezeket vitte győzedelmes harcra. Leírhatatlan bájjal és művészettel játszotta meg ezt a szerepet, amelyben kedélye minden vonása kifejezésre jutott.

F. Kállay Lujza volt az est másik diadalmos hőse. Játékában egyesítette a gráciát, finomságot s poétikus előadást, minden mozdulata elegáns, diszkrét és kedves volt.

A babagyárost ezuttal Sziklay Miklós játszotta. Elődjének e szerepben kiváló Hillarius mestere még emlékezetünkben van, de azért Sziklay Miklós is derekasan megállotta helyét s sok derűtséget keltett.

Szigeti Lujza, Bartha, Szathmáry szintén kivették részüket az elősmerésből.

A harmadik felvonásban előforduló tánczot — ballet-tánczosnók hiányában — ezuttal Bárdos Irma és Makrayné lejtették ügyesen.

Végbefejezésül úgy az igazgató, mint a rendezők figyelmét akarjuk felhívni egy bosszantó körülményre. Nem első ízben tapasztaljuk, hogy a felvonásközök unalmasságig hosszúak.

Tegnap is 20 perces felvonásköz is volt s az bizony nem a legkellemesebb. Ezen az anomálián okvetlen segíteni kell s hisszük, hogy figyelmeltetésünk nem lesz eredménytelen.

l. j.

A „Rabszolgák”. Palágyi Lajos ily című drámája, a mely az Akadémia legnagyobb díját: a Karácsonyi díjat megnyerte, mint értesülünk, február havában kerül színre a Nemzeti Színházban. A darabnak, a melyet Beöthy László alkalmaz színpadra, egyik érdekessége, hogy mint a régi görög drámákban, ebben is kórus szerepel. A darab a színház csaknem összes tagjait foglalkoztatni fogja.

Műsorváltozás. A mára hirdetett Figaró lakodalmá című vígjáték Szabó Irma hirtelen jött betegsége miatt elmarad s helyette Rákosi és Guti kacagató bohózata, a „Napoleon öcsém” kerül színre.

Csordásbojtári vágyak.

Bizonyára élénk emlékezetében van még olvasóinknak, hogy Komjáthy János a kar erősítése s érdeklődőknek képesítése céljából felhívást tett közzé, melyben jelzi, hogy jóhangu hölgyek és urak a karba felvételnek.

Közelebb erre vonatkozólag a következő érdekes levelet kapta derék igazgatónk:

„Kelt Debreczen, 1900. Október 21.

Kérem, egy kérésem volna az első színész főnöktől kívánságom volna beavatkozni, ha be méltóztatna venni, nagy kedvem volna rá.

Mindezek után nem irok egyebet.

Tobák János debreczeni lakos

Vendég-utca 59. szám

Hatvan-utcai csordás bojtár.”

A derék bojtár szívbéli kívánságát méltányolta az igazgató és meghívatta próbára, de az érdemes pásztor oly vad hangokat eregetett ki a szájazatján, hogy az összes karszemélyzet szaladóra fogta a dolgot tőle. Nehogy hát a karszemélyzet elriaszassék, az igazgató — legnagyobb sajnálatára — kénytelen volt lemondani a csordásbojtári vágyak érvényesítéséről.

Nincs kegyelem!

Debreczen, október 25.

„Hir szerint a kegyelmi tanács Papp Bélát nem ajánlotta kegyelemre.”

Kérkedünk az emberszeretettel. A humanizmus zászlója lobog mindenütt. Kitérjük keblünket és erszényünket a nyomor

előtt; megered szemünk könnyharmata az inség láttára. Az elesettnek szívesen nyújtjuk jobbunkat segítségül és a szomorúságba ejtettnek szánakozó szívvvel tolmácsoljuk a részvét szavait.

Szóval, a külső látszatról itélkezve, úgy élünk, mintha közöttünk már megvalósult volna a nagy világidvezítő által alapított szeretet országa.

De vajjon így van-e ez voltaképpen?

Nézem azt a nagy urat, ki szörnyű büne tudatában ott ül a szatmári törvényszék fogházában; hónapok óta látja hajszálán függeni feje felett Damoklesz kardját. Minden egyes eltűnt perc ónsúlylyal nehezül háborgó lelkére. Retteg, remeg, mint az üldözött vad. Istentől, embertől eltaszítottan várja iszonyatos sorsa eldőlését.

A társadalom, ez a magát humánusnak nevező társadalom, gyönyörködik a szerencsétlen végzetű ember kinjain és a mikor ott, börtöne mélyén, reszkető lelke az isteni könyörület végtelenségéhez akar fordulni, fülébe hat szintén sokakban megcsó ember-társai ajkáról a dörgő kiáltás:

— Feszítsd meg! Feszítsd meg!

Az üzött vad talál magának szállásnyújtó bokrot, a szerencsétlen Papp Béla nem talál szörnyű bünére egy mentő szót.

És vajjon miért?

Talán egyedül ő volt még a nagy emberi társaságban, a ki elkövette a testvérgyilkosság irtóztató bűnét?

Óh nem! A kárörvendő társadalom mindennap láthat s olvashat effélett. A vagyonszerzés kárhozatos ördöge mindenütt ott leskelődik az emberek körül, édes kéjes szókat susogva fülébe:

— Öldd meg! Annál több jut neked az életet megédesítő vagyonból!

És hány gyarló, erőtelen ember esik el az ördögi szóra. Hány vetkezi le magáról a becsület, tisztesség öltönyét, a nélkül, hogy tette valami nagyobb hullámot verne fel a társadalmi élet tengerén.

Papp Bélát világhírű gaz gyilkossá kürtölte ki a humánus társadalom.

Nem akarom mentegetni szörnyű bűnét. Nagyon is rászolgált a példás büntetésre. Csak azt esodálok, hogy miért kellett épen az ő büntettének ily óriási hullámot felverni?

— Mert ur volt, művelt ember, akinek volt képessége ahhoz, hogy megfontolja tette következményét! — felel reá egyhangulag a részvevő szívű társadalom.

Hát ez is mond valamit, ámbátor se-hogy sem okadatulja azt a mohó kíváncsiságot, melylyel a szerencsétlen ember sorsa iránt oly élesen érdeklődnek.

Bünt követett el Papp Béla, szörnyű bünt. Kainnak lett méltó utódja. De vajjon egyedül ő e a hibás ebben a bűnben?

Mi hibáztatjuk a kárörvendő társadalmat is, mely még most is különbséget tesz ember és ember között; mely a gazdagságban élőt barátul fogadja, a becsületes szegénynek pedig ajtót mutat.

A legnagyobb társadalmi csapás ma emberre nézve a szegénység.

Legyen egetverő eszed, hófehér tisztesség, foltot nem tűrő becsületed, ha pénzed nincs hozzá, a társadalom undorral fordul el tőled.

E szomorú jövőtől félhetett a nagy ur, Papp Béla is.

Irigyelt gavallér volt. Szórta a bankót, játszotta a nagy urat. Kevély, gögös volt min-

den ízében. Pénz volt az istene, vagyon az imádsága. Megérintette ajkával a gyönyör habzó kelyhét és azután nem tudta nélkülözni többé. Innia kellett tovább a mámorító élvezetek poharát, ha mindjárt vér árt is.

Ez volt az ő bűne, ez kerítette őt a szatmári törvényszék fogházába s ez lebegteteti feje fölött a bitófa kötelét.

Nyomorult lelke nem tudott megbarátkozni a szegény sorssal. Gazdag akart lenni továbbra is, hogy el ne veszítse tekintélyét a könnyen kritizáló társadalomban.

Tudta ő, hogy csak addig existálhat, addig viselheti az elismerés, nagyrabecsülés, a barátság érdemrendjét, míg pénzéből telik.

És hogy pénze legyen, hogy a humánus társadalom ki ne dobja kebeléből, elkövette az irtóztató bűnt.

Hát van joga a társadalomnak vetőt kiáltani reá és lázas érdeklődéssel várnia, hogy azt a testileg, lelkileg összetört gyarló embert mikor fogják felkötni ?

Azt mondják, hogy a kegyelmi tanács nem ajánlotta kegyelemre a testvérgyilkos nagy urat.

Helyes ! Jobb is lesz az így ! Papp Bélára megváltás lesz az a kötél, a társadalomra nézve pedig szörnyű tanulság.

Talán végre eljő az idő, mikor a társadalomban elveszti becsét a külső jelek szerinti bírálat és minden embert annyira becsülünk, amennyit benső lelki tartalma szerint ér.

Szírén.

HIREK.

— **Reformációi emlékünnepe.** A debreczeni ev. ref. főiskola e hó 31-én, a reformáció emléknapiján, ez uttal első ízben a nagytemplomban ünnepélyes istentiszteletet tart, melynek sorrendje a következők:

1. Felhívó ének. 37. dicséret, 1. vers.
2. Gyülekezeti közének. 37. dicséret 2. és 3. vers.
3. Ima Storchtól. Előadja a főiskolai énekkar. — Ezután orgonaszó mellett a szószékre lép és
4. Imadkozik Csiky Lajos főiskolai lelkész.
5. „Erős vár a mi Istenünk.“ Előadja a főiskolai énekkar. — Ezt követőleg orgonaszó mellett a szószékre lép és
6. Egyházi beszédet mond Eröss Lajos theol. akad. dékán.
7. A tanítóképző intézeti énekkar éneke. Szövegét írta S. Szabó József gymnasiumi tanár. Dallamát szerzte P. Nagy Zoltán, tanítóképző-intézeti ének- és zenetanár.
8. Gyülekezeti záróének. 179. dicséret, 10. vers.

Az énekvezéri szolgálatokat Nagy András ur fogja teljesíteni.

A délelőtti 10 órakor kezdődő istentiszteletben való részvételre a városi közönséget tisztelettel meghívja az akadémiai igazgatóság lapunk jelen közleménye útján. Az istentiszteletre külön meghívottnak: a főiskolai igazgatótanács elnöksége, ennek helyben lakó, valamint a gazdasági tanács tagjai, a debreczeni városi és egyházi tanács. Részt vesz benne a protestáns vallásu egé. akadémiai, gimnáziumi és tanítóképző-intézeti ifjúság, tanáraik vezetése alatt. A rend fentartásáról az akadémiai ifjúság gondoskodik.

— **A polgármester jubileumához.** Még mindig érkeznek polgármesterünkhöz jubileuma alkalmából az üdvözlő táviratok.

Ma Herman Mihály szatmári polgármester küldött hozzá üdvözlő iratot a törvényhatóság nevében. Ez üdvözlő iratban különösen azt emeli ki, hogy jubiléum polgármesterünk Debreczen és a szomszéd törvényhatóságokkal fennállott jó viszonyt folyvást ápolni törekedett.

— **Internátus a jegyzőjelöltek részére.** A közigazgatási tanfolyam előadói tegnap tartott gyűlésükön megállapították a tanfolyam végleges órarendjét, mert ezután a kereskedő társulat előzékenysége folytán a tanítás a párhuzamos osztályoknak megfelelően, két tanteremben fog történni és pedig kizárólagosan a délutáni órákban. — Hálás köszönettel vette tudomásul az értekezlet a városi tanácsnak azon határozatait, hogy a tanfolyam helyiségének fűtésére 6 öl tüzi fát adományozott s a Kovács-kaszárnyában egy létesítendő internátus czéljaira helyiségeket engedett át díjtalanul. Elfogadta az előadó értekezlet az internátus berendezésének tervezetét s azt a belügyminiszterhez azon kérelemmel terjeszti fel, hogy az internátus költségvetésében fedezetlenül maradt összeget az internátus czéljaira kitalványozni sziveskedjék. E hírrel kapcsolatosan csak annyit kívánunk megjegyezni, hogy a tanfolyam anyagi és erkölcsi támogatását melegen ajánljuk az illetékes ténnyezők jóakarátába, mert nem szabad figyelmen kívül hagynunk, hogy egyes városok messze menő áldozatkészséget ajánlottak fel a kormánynak, hogy ott is rendezzen ilyen tanfolyamot. A közigazgatási tanfolyamok kétségen kívül állandó iskolákká nővük ki magukat s már most czélszerű volna foglalozni az eszmével, hogy e tanfolyamoknak mindenütt s így nálunk is állandó otthonuk legyen, ahol legalább is 50—60 hallgató részére állandó internatusi helyiség és megfelelő tanterem legyenek. Hajdúvármegye és Debreczen város karöltve és egyetértéssel e szép czélt megvalósíthatnák s e városban egy szépirányú intézménynek állandóságát így biztosíthatnák.

— **Leégett állomás.** Mint nekünk írják, a Szatmár—Szatmárhegy—Erdőd helyi-érdekű keskenyágányu vasut egyik Szatmár és Szatmárhegy közötti állomása a napokban leégett. A vonat a tűz kitörése előtt csak néhány perczel robogott ki Csonkás állomásról s alig haladt pár kilométernyire, mikor a hivatalos személyzet s az utasok megütközve látták, hogy az állomás, melyet csak néhány percze hogy elhagytak — lángokban áll. A tüzet — mint a hivatalos vizsgálat kiderítette — a kéményrepedésen kiszállt szikrák okozták.

— **Huszártisztek párbaja.** Súlyos feltételek mellett vívott párbaj volt ma reggel városunkban a csapó-utezai lovassági lakatanyában. Lindenmayer Ferenc és Nedetzky Ferenc a 7. Vilmos-huszárezred két kapitánya állott egymással szemközt. A párbaj feltételei voltak: háromszori golyóváltás, 30 lépés távolság, 5—5 lépés avance. Ha a pisztolypárbaj eredménytelen lenne, a viaskodást karddal folytatják bandage nélkül harezképtelenségig. A párbaj reggel 8 órakor volt. A pisztolypárbaj eredménytelen volt: a lövések nem találtak. Nyomban a pisztolypárbaj után karddal folyt a viaskodás. A kardpárbajban Nedetzky Ferenc jobb karján erős sérülést szenvedett, úgy hogy kardot tovább nem foghatott. A segéddek erre a párbajt beszüntették.

— **Elfogott betörő.** Berki Róza Jókai uteza 4. szám alatt lakó gyanúsított egyénél tegnap házkutatást tartottak, amikor is 62 korona készpénzt, nagymennyiségű ruha-

neműt és két darab arany gyűrűt találtak nála egy kamarában elrejtve, a miknek nem tudta urát adni. Lezárták. Azt hiszik, hogy a Garai-utezai betörőt sikerült benne elcsipni.

— **Munkás-zavargás.** A es-ujfalusi Fisch és Mendel-féle bérletben az ezelőtt egy évvel a Bácskából odatelepített munkások zavarognak, mivel az uradalom a költözésre adott előleget bérükből le akarta vonni. A munkások ugyanis kezdenek az uradalom szolgálatából szökődödni; ez indította az uradalmi intézőségeket a fenti elhatározásra. A zavargás által különösen a kukoriczatörés szenvedett. Most már azonban a munka folyik esendőrfedezet mellett.

— **Babona.** — Mindig mondtam, hogy a tizenhárom szerencsétlen szám. Csontos a minap nagyszerű ebédet adott és épen tizenhárom ültek az asztalnál.

— Nos és mi történt ?

— Mi történt ? Az történt, hogy engem nem hívtak meg !

— **Tűz.** Három nappal ezelőtt tűz ütött ki özv. Nagy Mihályné felső-józsai lakos udvarán és nagymennyiségű szalma pusztult el. Mint kiderült, a tüzet gondatlanság okozta, a mennyiben a káros szomszédjának — Andorkó Jánosnak — két kiskorú gyermeke gyufával játszott s ettől lobbant lángra a felhalmozott szalma.

— **Az óvatosok.** Budapestre utazik egy puffóképű magyar az életparájával. Kivülök csak egy jóképű fiatal ember van a kocsiiban. Diskurálni kezdenek.

— Hova utaznak, nénémasszony ? — kérdezi a nyájas fiatal ember.

— Pestre, kedves öcsém !

— Ezt meg tán valami rokonfélének viszik ? — szól az előbbi, rámutatván egy jókora flaskó borra.

— Oda bizony. A Daru komámnak, ha tetszik ismerni ?

— Megvámolják ám Pesten.

— Már mint ezt ?

— Azt bizony.

— Tyhü az áldóját, pedig egy libát is viszünk.

— Hm. Biz az baj ! Hanem tudja mit, bátyám, hiába vigyáznak a finánczok, mégis kifognak rajta. Látja kelmed, Amerikában történt, ott a gyémánt-kivitel esik szörnyű nagy vám alá, egy fehéreseléd mégis tuljárt az eszükön. Egy kis kutyával járt mindig; avval nyelte le a gyémántokat s csak akkor jöttek rá, mikor már nagyobbára elpusztult a kutya, aztán felbonczoltak.

— Ejjnye be okos személy volt. Anyjuk te, hallod, hátha mi is úgy tennénk !

Azzal kiszedik a sült libát s elfogyasztják a jóféle boroeskával egyetemben. Természetesen a nyájas fiatal ember az oroszláurészt vette k magának a finom lakomából.

— No, most vámolják meg a fránya financa ! — mondta az atyafi bicskáját törülgetve.

Mikor berobogott a vonat az üveges csarnok alá, oldalba böki a nénémasszony a jóképű atyafit :

— Apjuk, aszondom jó lesz azért vigyázn. Nem szeretném, ha bennünket is felbonczolnának.

x **Svéd torna órákat** tartok naponként délután 4—5-ig leányoknak; 5—6 ig fiuknak. Felöltötteknek megbeszélés szerint. — **Dr. Szász Adolf** Kossuth uteza 9. szám.

— **Véres verekedés.** A szomszéd M.-Péres községben történt a mult hét végén, hogy Gerhát Anna 19 éves fiát, Csörgő Papp Jánost, ki a koresma egyik sarkában félrevonulva borozgatott, három duhaj legény megtámadta s minden ok nélkül véresre verte, úgy, hogy még ma is a kórházban ápolják. A tetteseket sikerült tegnap elfogni, a kiket a bűnjelekkel együtt (1 bicskó, 1 korong és egy buzogány fej) átadták az ügyészségnek.

— **Életmentő járásbíró.** Varannóról írja levelezőnk, hogy az ottani járásbírósi fogház börtönre hangos czivakodásba elegedett a hivataloszával; a börtönőr felkapta fegyverét és ráfogta a hivataloszára. Már majd hogy elrántotta a ravaszt, mikor ebben a pillanatban kijött hivatalából Antalóczy Antal kir. járásbíró és a börtönőr kezéből kicsavarta a fegyvert s azonnal lezáratta. A vizsgálatot megindították, hogy tulajdonképen melyikük is hibás a czivakodásban.

— **Elítelt tyuktolvaj.** Egy notórius baromfitolvaj felett ítélték ma a törvényszék. A jeles férfi Boezi Kovács József négy ízben követett el az utóbbi időben baromfitolvajlást s így sikerült valami harmincz darab tyukra és kappanra szert tennie, amit aztán a feleségével adatott el a piacon. A törvényszék B. Kovácsot négy havi börtönnel súlytotta, míg feleségét felmentette az orgazdaság vádjáról. Az ügyészség mindkét vádlott terhére felebezett.

— **Montegótárs.** Széllal bélelt öltözetű, a szesz ital mértéktelen élvezetétől kivirágzott orru férfiut állit a rendőr kapitány elé.

— Jelentem alássan, ezt az embert csavargásban találtam! Koldulni merészkedett!

— Jelzi a rendőr a bekisért férfi nagy bűnét.

— Hát minek csavargott maga? — förmedt rá a kapitány.

— Nem csavartam én, könyörgöm! Egyenesen lipegettem én egyik házból a másikba! — mentette magát a szeszkezdvel emberi alkotás.

— **A göres.** — Jaj, jaj, jaj! — ordítja el magát egy suszterinas a Csokonai-kertben.

Lélektelenül szalad hozzá a rendőr, azt hívén, hogy valamelyik kenyeres pajtása oldalba érdekelte a bicskájával.

— Mi bajod, te?

— Ja-a-aj! A göres bánt!

— No, ez a kölyök kolerás lett! — gondolja a rendőr s már-már fogat után akar szaladni, hogy a kórházba szállíttassa, mikor a fiu megszólal:

— Ha van bicska nála, vágja ki a cipőmadzagomat. Nagyon szorítja a lábamat, aztán nem tudom kioldani a madzagát, mert göresre ment!

A rendőr dühbe jött, a görestől bántott inas meg elszaladt!

x **A között a sokféle felséges esemégy között, mely a Dréher sörcsarnok kirakatában valószággal kísértetbe hozza a járókelőket, méltó bámulat tárgyát képezte ma egy harcsaóriás, mely a frissen érkezett csuka, kárász, ponty, kecsge stb. kívánatos társaságában ma, azaz péntek este, szegedi halpaprikás alakjában kerül Markusnál a fehér asztalokra. Azt már tudja a közönség, hogy a Markus konyhája a dícséretes elismerésre régen rászolgált, de ha akadna olyan, a ki nem tudná, hogy mikor lesz nála katonazene szabad hemenettel, hát annak tudtára adjuk, hogy 28-án, vagyis vasárnap este.**

— Jó jel. Két barát né beszélget egymással s tervezgetésbe bocsátkoznak.

A.: Hát te hogy vagy a mérnököddel. Tett már vallomást?

B.: Nem; de már kijelentette a mamának, hogy iszonyuan megutálta a korezmai kosztot.

— **Pofozkodó tanfelügyelő.** A pedagógia körül most sok szó folyik. Különösen a tanfelügyelőről, akiről a hírlapok közelebb sokat tudtak írni. Kezdték a csanádi tanfelügyelőt, majd a Mosony vármegyében, Rill Józsefet, aki tudvalevőleg a délvidékről származik. De nagyobb port vert fel Kozma Andor (Koboz) „Heti krónikája”, a ki a fővárosi tanítók durvaságairól énekelt, mi most egész hírlapi polémiát szült. A nagybecskereki kir. tanfelügyelőt, dr. Szabó Mihályról írják ma lapunknak, hogy közelebbi körutja alkalmával Szárcsa községben egy kis kinos emléket hagyott hátra. Az ottani tanító eselédleányát, hogy-hogy nem,

pofonütötte. A részletes tudósítás ez ügyben hiányzik, elég az hozzá, a tanfelügyelő ur pofozkodott, a mi bizonyára nem jó példa a tanító urak részére.

— **Hamis kétfülléresek.** Ilyenek is vannak forgalomban, melynek egy példányát csengeri tudósítónk hozzánk beküldötte. A hamisítvány feltűnően hitvány. Ugy a „2” számot körülvevő koszoru, mint a másik oldalán levő magyar korona gyenge utánzat. Ezenfelül a „2” szám alatt a K. B. betűk; a koronáról a dült kereszt és az évszám hiányzik. A gyártó — ki ismeretlen — csak inasa is alig lehet Takács Zoltánnak, úgy látszik, hogy az anyagon is spórolni akart, mert a hamisítvány felényi vastag, mint a valódi. S kérdés, hogy érdemes volt-e vele babrálni!

— **Vigyázatlan lovas.** Nagy Gábor h.-bőszörményi lakos az elmúlt év végén lóháton ügetett végig a piacon s vigyázatlanságból Bakó Ferencné nevű idős asszonyt elütött. Tegnap vonta felelősségre ezért a törvényszék s Szeőke bíró elnöklété alatt 8 napi fogházra büntette a vigyázatlan lovas.

x **A gyomor betegségei** igen különböző rossz indulatu formákban mennek át, különösen ha jelentéktelenebb gyomor bajok ellen mit sem használunk. Ilyenek ellen mindig kellene valamely házi szert kéznél tartani. Kitűnő hatásának bizonyult e tekintetben dr. Rosa balzsamja, melyet Fragner B. gyógyszer-tára Prágában 203., III., készít. Kapható minden gyógyszer-tárban.

TÁVIRATOK.

— A „Debreczeni Ellenőr” eredeti táviratai. —

A trónörökös házassága.

Budapest, október 26. A trónörökös házasságára vonatkozó nyilatkozatot a Ház legközelebbi ülésére, keddre tüzték ki. Az igazságügyi bizottság ma benyújtotta idevonatkozó jelentését az elfogadott módosítással együtt, kiemelve ezt, hogy a trónöröklés rendje nem folyománya a trónöröklés azon megállapításainak, mely Ausztriára nézve történt, hanem teljesen független.

Anyja a leányáért.

Budapest, okt. 27. Szilágyi Arabella operaénekesnő leánya védelmére beiratkozott az egyetemre hallgatónak, hogy megvédje az ifjak inzultálásától.

Vilmos császár Moltkénak.

Berlin, okt. 26. Mint az esti lapok jelentik, Vilmos császár Moltke gróf tábornagy szarkofágjára gyönyörű, gazdagon aranyozott babékoszort küldetett Kraisauba. A koszoru felirata: Moltke gróf tábornagnak hű császárszája II. Vilmos.

A román-bolgár viszály.

Bukarest, okt. 26. A hivatalos lap királyi rendeletet közöl, mely az esküdtzékét november 12-re rendkívüli ülészsakra hívja egybe, hogy a román alattvalók meggyilkolásával vádolt bolgárok felett ítélezzék. Az ülészsakot, melynek tartama 10 napban van megállapítva, esetleg 5 nappal meghosszabbítják.

A délafrikai háború.

London, okt. 26. Roberts lord jelenti Pretóriából 22-iki kelettel: French tábornok Karolinából, kiindulva e hó 20-án Bethelbe ért. Az ut nagyobb részén, különösen Ermelo környékén, ellentállásra talált. Csapatából 16-án egy tiszt és öt legény elesett, három tiszt és tizenhat legény megsebesült, öt ember pedig eltűnt. 17-én négy ember sebesült meg, 20-án egy ember elesett és négy megsebesült.

Settle hadoszlopa Hoopstadtba ért. Ez a sereget is megtámadták utközben a burok; angol részről egy tiszt és tizenöt legény megsebesült. Zeerustnál megtámadták Methuen hadoszlopának podgyászkiiseretét; egy tiszt és egy legény elesett, egy tiszt és nyolcz legény pedig megsebesült.

Barton tábornoknak egy csapatát, a mely takarmányszerzésre indult ki, 18-án Frederichstadt mellett megtámadták. Két tiszt és két legény fogságba esett, két legény elesett és négy megsebesült. 21-én Barton még egyszer harciba keveredett a burokkal, a kik nagyon merészen léptek föl. Az angolok részéről ebben a harciban egy tiszt esett el. Pfenarsriver mellett egy bur csapatot sikerrel leptek meg az angolok, a kik ez alkalommal tizennyolcz burt fogtak el, míg közülök csak egy ember sebesült meg.

A klerószakolt béke.

Elberfeld, okt. 26. A városháza föl-avatása alkalmával Vilmos császár a diszteremben a diszserleg átnyújtásakor beszédet mondott, melyben ismét jelentős utalás van a kínai kérdésre. A beszédnek ez a része így szól:

Gratulálok önöknek ahhoz a büszke épülethez, melyet építettek. Vajha termében mindig a régi, jó német polgári szellem uralkodnék, hogy a közös nagy czélokot elérhessék; vajha e város kereskedelme és ipara, a melyet mindenké elismer, évről-évre gyarapodnék dícsőségben a világpiacpon. Nekem pedig tegye lehetővé Isten és adjon erőt s tehetséget hozzá, hogy főtartsam, megvédjem és ha kell, klerószakoljam a szükséges békét, ez első imádságom ezen a helyen.

Krupp kitüntetése.

Eschen, október 26. Vilmos német császár Krupp titkos kereskedelmi tanácsost valószagos titkos tanácsossá nevezte ki exzellenziás címzessé.

Roberts visszatér Angliába.

London, október 26. Mint a hadügyi hivatal közli, Roberts lord november 15 ike körül reméli elhagyhatni Dél-Afrikát.

A kínai háború.

Páris, október 26. A Havas ügynökség jelenti Pekingből tegnapelőtti kelettel, hogy Csing herezeg és Li-Hung-Csang dekretumot adtak át a követsegeknek, melyek szerint a zavargások kitöréseért felelős herezégeket és minisztereket bünyösségükhöz mérten megbünytetik. Egyik rendeletben kimondja a császár, hogy Tungfusziang súlyos bünyteteket követett el, azért utasítja Csing herez eget és Li-Hung-Csangot, hogy Tungfuszianggal és a herezegekkal, kiknek megbünytetését kívánják az európaiak, közöljék megérdemelt bünytetésüket.

Betörő jóbarátok.

Budapest, okt. 26. Az éjjel a József-körut elején, forgalmas helyen levő trafikba az ablakon át bemászott Abrányi nevű szomszéd szerb kereskedő és a sógora. A rendőrök munkaközben elfogták őket. A két betörő jó barátságban volt a trafikossal.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Egy millió dollár a szemfényért.** Charles Boadivay Rousz amerikai milliomos aki most 67 éves, ezelőtt nyolcz esztendővel megvakult. 1896-ban egy millió dollárt ígért annak, ki a szemvilágát visszadja. Most azonban kijelenti az amerikai lapokban, hogy a kitűzött jutalmat visszavonja, miután baja gyógyíthatatlanságáról meg van győződve. Egyszersmind fölbontotta a szerződést a

szintén gyógyíthatatlanul vak James Martinnal, kit a milliomos azért „bérelt“, hogy a jelentkező orvosoknak kísérleti tárgyat szolgáljon. A nagy jutalom a világ minden részéből esőditett Rouszhoz orvosokat, kuruzslókat és sarlatánokat. A legtöbbször azt kívánta, hogy Rousz adja oda nekik a milliót előre, vagy legalább is térítse meg az utiköltségüket. De Rousz nem fizetett semmit, ellenben kötelezte magát, hogy félmillió dollárt fizet James Martin szemének teljes meggyógyítása után, a másik félmilliót pedig akkor adja meg, ha az ő szemét meggyógyítják. Jelentkezett Rousznál orvos, „keresztény tudós“, „isten gyógyító“, magnetizáló, hipnotizáló, elektrikus, spirítista, sőt még „Buddha és Confucius vallását követő orvos“ is s egyre-másra próbálták művészetüket a szegény Martinon, de eredménytelenül. A szegény Martinnak Rousz életfogytiglani nyugdíjat adott. Beesületesen megérdemelte.

* **Udvari szállító.** — Papa! a gólya hozza a királyfit is?

— Az, fiacskám.

— Akkor hát *udvari szállító*.

* **A burok érdekében.** Davis Wester, az Egyesült-Államok volt belügyi államtitkára, lelkes felhívást intézett a választókhoz. Az imperialisták persze ezért megármadták, sőt azzal vádolták, hogy a transzváli kormánytól pénzt kapott. Hanna republikánus szenátor is ilyesmit emlegetett és erre Davis kijelentette, hogy Hanna gyalázatosan hazudott. — Irlandban Davitt, O'Kelley és Webb állnak a bur-barát mozgalom élén. Krügernek, ha Franciaországba érkezik, üdvözlő feliratot fognak átadni. — Brüsszelben is fényes fogadtatásban fogják részesíteni Krüger elnököt.

* **Lefőzte.** Ejnye. . . ejnye már megint a korcsmából kerülsz haza?

— Természetesen, kedves feleségem, csak nem maradhatok mindig ott!

* **A gummi vízhatlansága.** Látszólag kétségtelennek látszik, hogy a gummi nem bocsátja át magán a vizet, pedig csak a vulkanizált gumminak van meg ez a tulajdonsága. A fekete vulkanizálatlan gummi nem vízhatlan. Csakis a vulkanizálás útján lesz azzá, ha tudniillik a nyers gummihoz kénét adnak hozzá, a melegítés által pedig, amely a vulkanizáláshoz szükséges, azt érik el, hogy a gummiból a már fölvevett víz eltávozik. Ha kén hozzáadása nélkül melegítik csak a gummit, akkor csakhamar fölvesz magába vizet és pedig jelentékeny mennyiségben. Így megmelegített gummilemezek a kihülésük után harminczöt perczentjének megfelelő súlyú vizet szívtak magukba.

* **Fenn volt-e még?** Mamácska hány órákor születtem én?

— Éjféltkor kis, fiam!

— S te még fenn voltál? . . .

* **Chamberlain feje.** Hollandiában most nagyon haragudnak az angolokra. Ennek különös kifejezése akadt nemrégiben. Egyik városkában a nép mulatóhelyén egy erőmérő is volt, amelynek „Jut feje“ volt a neve. Ezt püfölték az emberek, hogy megtudják, milyen nagy az erejük. Jut egyébként kegyetlen gonosztevő volt, aki a hetvenes években egy asszonyt és egy cselédet megölt. Most aztán a néphumornak az az ötlete támadt, hogy Jut fejét „Chamberlain fejé“-nek keresztelje el. Mikor ennek híre terjedt, jaj lett Jut fejének. Még a legkisebb gyerekek is nekiesett, a legnagyobb erőlködéssel fölemelte a tuskót és rácsapott. Ennek az lett a következménye, hogy Jut vagy Chamberlain feje a lehető legrövidebb idő alatt szilánkokra ütve hullott a porba.

* **Lélekvándorlás.** A.: Hisz ön a lélekvándorlásban?

B.: Én nem, És ön?

A.: Én igen!

B.: Ugy? — Ugyan mondja meg hát, mi volt ön ezelőtt?

A.: Szamárvoltam!

B.: Mikor? . . .

A.: Mikor önnek husz koronát köleső-nöztem!

* **Orvosnők Kinában.** Nemesak a modern Európában, hanem Kinában is nagy mértékben elterjedtek az orvosnők. Ezek az orvosok többnyire Angliában és Amerikában végezték tanulmányaikat és a missziótársaságok révén kerültek a mennyei birodalomba. Pekingben ezidőszerint három orvosnő van bezárva a többi európaival. — Tienensinben hat orvosnő tartózkodik. A kínai nők szívesen hívják az orvosnőket, ha bajuk van. Sanghaiban egész kórház van, ahol orvosnők rendelkeznek. Minthogy ezek iránt az orvosnők iránt nagy a tisztelet, reménylik, hogy a boxerek föltétlenül kimélni fogják őket.

* **És a másik?** Egy ifju hölgy, a kinek meggazdagodott apját bárói rangra emelték, igen nagyra volt ezzel és a hányszor az apját említette, mindig így szólt:

— A papám, a báró . . .

— És a másik? — kérdezte egy malicziózus ismerőse.

REGÉNY.

A „Világ Szive“.

— Regény 2 kötetben. —

Angolból fordította: **Krampera János.**

(Folytatása és vége.) 125.

Elindultunk hát a hegygerincez felé s a második napon szerencsésen át is jutottunk rajta, mert Maya még régebben megismertette velük a sziklán átvezető rejtékut nyitját, melyen át egy év előtt bekötött szemmel az ő vezetése mellett átjövünk.

Még egy pillantást vetettünk a szent tó kéklő vizére, melynek csillámló tüköre alatt csendben nyugodtak a nagy paloták s azoknak lakói, azután pedig elhagytuk a Szivnek elátkozott országát, hol annyi baj és veszteség szakadt ránk.

Befejezés.

Ezzel aztán én, Ignatio be is fejeztem annak a történetét, hogyan látogattam meg az indiánok Arany Városát, melyről annyian hitték, hogy csak a mesék országába tartozik s mely ma már csakugyan nem is létezik többé. Különös és idegenszerű egy történet volt s azt hiszem, érdekelni fogja azokat, a kik elolvassák, ha majd én már a sirban nyugszom.

Sokan talán kíváncsiak lesznek hazafelé való utazásunkra, de nekem sem erőm, sem kedvem nincs hozzá, hogy megírjam. Rettenetes egy utazás volt. Egy izben mindketten súlyos lázba estünk, melyből azt hittem, soha sem fogunk kigyógyulni, de mégis kigyógyultunk valami vándorló indián törzsek jóvoltából, kik ápolásuk alá vettek. Végre aztán elértük azt a helyet, honnan közel két év előtt elmenekültünk. A haciendát elhagyatva találtuk, mert az a hírkelt szárnyra róla, hogy kísértetek járnak benne, bár annak az emberbe bujt ördögnek, don Pedro Morenonak néhány rabszolgája telt-tul mivelgette a birtoknak egyes részeit.

Hogy-hogy nem, a sennor fejébe vette, hogy itt marad ezen a helyen, hol először látta meg elhunyt nejét.

Eladtuk hát annak az övnek smaragd-jait, melyet Maya adott volt nekem, mikor első izben valánk becsukva a pyramisnak nagy csarnokában s melyet állandóan testemen hordván, menekülésünkkor is magamat hoztam. Az érte kapott pénzből az akkori kormánytól, melyre don Pedro vagyona örökösök hiányában szállott, olesó áron megvettem a haciendát a hozzá tartozó földekkel együtt s azóta a gazdálkodásnak szenteltem életemet.

Becsvágyamnak vége volt.

Kijátszottam utolsó fátylamat is és a játékot elveszítettem. Sajgó szívvel mondtam le ábrándjaimról, hogy helyreállítsam a

nagy indián birodalmat, mert a kivitelhez nem volt sem elég pénzem, sem egészségem, sem pedig vállalkozó kedvem. Azonkívül a Sziv Urának sem tarthattam többé magamat, mert szimbolumom párjával együtt odaveszett a szanktuáriumban a szent tónak víze alatt s az ősi ereklye elvesztével befolyásomnak nagyrésze is elveszett.

Öt évig éltünk együtt a sennorral, de szerintem egész öt évi élete folytonos halál volt. Ő, a ki oly erős volt testben és vidám lélekben, soha sem tudott sem testileg, sem lelkileg magához jönni attól az órától fogva, mikor Maya meghalt a pyramis csucsán és bár ritkán beszélt fölöle, tudtam, hogy éjjel-nappal folyton ő foglalkoztatja gondolatait.

Két egymásután következő tavaszon feküdt betegen a haciendában, a mint mi a vidékünkön honos lázat nevezzük s a betegség lesorvasztott róla minden erőt. A harmadik tavasz előtt kértem, hogy légváltozás végett menjen le Mexikoba s csak nyárára térjen vissza a haciendába de mindhiába. Tudni sem akart az eltávozásról s nem sokat törődött vele, hogy él-e vagy hal. A vége az lett, hogy a láz harmadszor is elővette s mosolygó arccsal, mint egy alvó gyermek, karjaim közt lehelt ki lelkét.

En pedig egyedül maradtam. Barátaim, álmaim és népem mind kipusztultak mellőlem, az indián uralkodók utolsó sarjadéka tulélté népét s ha nemsokára út az én óram is, mert érzem, hogy folyton gyengülök, én velem sirba teszik az utolsót is az egykor hatalmas indián nemzetségből.

Az Isten akarta, úgy legyen!

DEBRECZENI VÁROSI SZÍNHÁZ.

Folyó szám 29.

Bérlet 23-ik szám „B“

Holnap, szombaton, október 27-én:

Kaméliás hölgy.

Színmű 5 felvonásban.

Holnapután, vasárnap, okt. 28-án két előadás:

Délután 3 órákor, félhelyárral

A csillag fia.

(Bar-Kochba.)

Énekes legenda 5 képpen. Irta: Goldfaden D.

Este 7 és fél órákor, rendez helyárral, bérlet-zúnetben:

A csikós.

Népszínmű 3 felvonásban.

Laptulajdonos: a Csokonai-nyomda.

MINDENNEMŰ

ISKOLAI SZEREK

RENKIVÜL NAGY VÁLASZTÉKBAN ÉS LEGOLCSÓBBAN A

CSOKONAI PAPIR- Kereskedésben

KOSSUTH UTCZA 13. SZ. ALATT SZEREZHETŐK BE.

ISKOLAI KÖNYVEK KÖTESE

LEGOLCSÓBBAN ELVÁLLALTATIK.

Varga Pál czimbalomgyártónál
a ki **czimbalmot**
vesz

ingyen fog megtanulni czimbalmozni

a nála megjelent czimbalom iskolából, tanár
avagy tanítás segélye nélkül s a ki
egy héten csak egy órát is áldozhat rá naponként
és nem képes felfogni, annak köteles vagyok
visszaadni a czimbalom vétel árát hiány nélkül.

Üzlet: Budapest, VIII. ker. Rókk Szilárd-
utca 3. szám, a népszínház mellett.

Képes nagy árjegyzéket
czimbalmokról ingyen küldök.

1520.
1900. v. k. sz.

Árverési hirdetmény.

A debreczeni kir. jbiróságnak V. 3552/2. 1900. számú végzése folytán közhirre tétetik, miszerint özvegy Ranunkel Henrikné debreczeni lakos részére Stern Bertalan és neje Kun Brigida debreczeni lakosoktól 200 korona tőke, ennek és pedig 100 korona után 1899. november 1-től és 100 kor. után 1900. évi február hó 1. napjától számítandó 5% kamatai és eddig összesen 146 kor. 80 fill. perköltség erejéig 1900. évi szept. hó 30-án bíróilag lefoglalt és 715 koronára becsült házi bútorok és egyéb tárgyakból álló ingóságok **1900. évi november hó 9-én délelőtt 9 órakor** kezdetét veendő és alperes lakásán, Batthyáni-utczán 6. számú háznál megtartandó nyilvános birói árverésen, a legtöbbet ígérőnek azonnali készpénzfizetés mellett, szükség esetén becsáron alul is el fognak adni.

Debreczen, 1900. évi október 20.

Török Péter,
birói kiküldött.

Apró hirdetések felvé-
telnek a kiadóhivatalban
Kossuth-utca 13.

APRÓ HIRDETÉSEK

Apró hirdetések felvé-
telnek a kiadóhivatalban
Kossuth-utca 13.

3 rovatban az egyszeri beiktatás 10 szögig 40 fillér, minden további szó 2 fillérbe kerül, vastagabb betűkből minden szó 2 fillérrel több. Vidékről beküldhető az apró hirdetések postaltalvánnyal; a postaltalvány szelvényére az apró hirdetés szövege is feljegyezhető. A legkisebb hirdetés 40 fillér.

Veszek ócska vasat	Lakás.	Eladó	Pincza,
és mindenféle fémét. Klein Jakab, Piacz-utca 26. sz.	Igen csinos, udvari, föld- szint 3 szoba, konyha és első emeleti 2 szoba, konyha azonnal kiadó. Hatvan-utca 13.	egy hosszú, fiókos ír- asztal, iroda számára. Ér- tekezhetni Kossuth-utca 13. szám alatt, a Csokonai- papírkereskedésben.	mely üveges borok be- raktározására igen alkal- mas, Kossuth-utca 13. számú háznál kiadó. Ér- tekezhetni ugyanott.

Az özv. Serébi Fülöpné urnő és gyermekei tulajdonát képező következő ingatlanok, u. m.:

1. A közbárányhid mellett fekvő 73 kat. hold területű majorsági föld, 4 hold szőlővel s gazdasági épületekkel,
2. A csere alatt, a nagyléltai és diószegi-ut közt fekvő 112 kat. holdnyi ujosztású föld,
3. A szepes-pusztai- és a fehértemplomi-ut közt fekvő 7 kat. holdnyi ujosztású föld,
4. A varga-utczai dűlőben fekvő 65 kat. holdnyi ondódi föld tanyaépületekkel,
5. A hatvan-utczai dűlőben fekvő 11 kat. holdnyi ondódi föld,
6. A piacz-utczai 3-ik dűlőben fekvő 24 kat. holdnyi ondódi föld,
7. A piacz-utczai 4-ik dűlőben fekvő 6 kat. holdnyi ondódi föld,
8. A piacz-utczai 6-ik dűlőben fekvő 18 kat. holdnyi ondódi föld,
9. A 24 kat. holdnyi piaczi kaszáló
10. A 974 és 180 □ öl területű 2 drb. vargakerti föld,
11. A piacz-utczai 83. sorsz. házastelek,
12. A Deák Ferencz-utczai 13. sorsz. házastelek, az azon levő berendezett eezetgyárral együtt,
13. A nyugoti-utczai 31. sorsz. házastelek

szabadkézből eladók.

Venni szándékozók értekezhetnek dr. Magoss György ügyvédnél, Piacz-utca 7. szám alatt.

CSOKONAI-NYOMDA

DEBRECZEN, KOSSUTH-UTCA 13. SZ.

ELSŐRANGU * * * * *
KÖNYV- ÉS MŰNYOMDA
ÉS KÖNYVKÖTÉSZET * *

Ajánlkozunk a sokszorosító-szakmába vágó mindennemű munkák elkészítésére. Modern berendezésünkkel és kitűnő munkaerőnkkel a legnagyobb igényeket is kielégíthetjük.

Könyvnyomdánkban mindennemű egyszerű, de izléses nyomtatványok, valamint művészes kivitelű diszmunkák készülnek és pedig:

KERESKEDŐK RÉSZÉRE:

Árjegyzékek, körlevelek, számlák, jegyzékek, levélpapírok és borítékok, czimkék, csomag-jegyek, áru-mintajegyek, bevásárlási könyvecskék, üzleti kártyák, csinos reklámplakátok és egyéb nyomtatványok.

TANINTÉZETEK RÉSZÉRE:

Az összes naplók, osztálykönyvek, di-szes bizonyítványok, havi és évi érte-sítők, jegyzőkönyvek és tankönyvek.

ÜGYVÉDEK RÉSZÉRE

A legtöbb nyomtatványt raktáron tart-unk, a készleten nem levőt pedig — bármily mennyiségben — raktári áron készítjük el.

PÉNZINTÉZETEK RÉSZÉRE:

Mindennemű üzleti könyvek és egyéb kezelési nyomtatványok, u. m.: napi-ivek, lejáratú jegyzékek, sorsolási érte-sítések és egyéb ismertetések csinos füzetekben, szerződések, kötelevények, váltók, biztosítéki okiratok stb.

VIGALMI BIZOTTSÁGOK RÉSZÉRE:

Izléses kivitelű bál meghívók, pro-grammok, belépti jegyek, diszes tánc-rendek stb.

KÜLÖNBÖZŐ ALKALMAKRA:

Eljegyzési és esketési jegyek és egyéb családi értesítések elegáns katonra vagy mindennemű új divatu finom papírra nyomva, névjegyek, levélpapírok stb.

Nyomatott a „Csokonai“-nyomdában Debreczenben.